

— Pájó! Holnap vasárnap van és én ügyeletes vagyok. Ugye, te ott nem dolgozol?

Pájó az első pillanatban nem tudta mire vélni, csak hümmögött valamit, amiből mégis kibontakozott a hangfoszlányokból összerakható kérdés:

— M-i-é-r-t?

Branka egy kicsit megszeppent, de azért mégis kimondta:

— Úgy gondoltam, vasárnap is mássz föl ott valahol a sürgönypóznára, ha nem is olyan messze, mint a munkanapon, hanem valahol közelebb a pihenőhelyedhez, szóval mássz föl holnap délután is és dalolj nekem . . .

Pájó lenyelte a zsibbadó torkába szorult nyálat és megígérte, hogy ott lesz a találkozón.

Másnap szép verőfényes vasárnap délután volt, még szebb volt a blaznovai völgy, mint amilyen lenni szokott, Pájó füttyörészve indult az erdő alá, ahol elég zavartalan helyen állt a pózna, hogy időben ott legyen a „légyotton”. Fölkapaszkodott a póznára, rákapcsolta a kis gom-

bot a drótra és se szó, se beszéd, énekelni kezdett:

„Dodji mi draga, dodji . . .”

Amikor elhangzott a dal, kevéssel utána, Bránka jelentkezett a drót másik végén. Egészen különös volt a hangja. Nem olyan, mint a hétköznapokon. Tele volt érzellemmel, talán egy kis meghatottsággal is, az is lehet, hogy egy-két könnycsepp szorult a hangszálai közé, nem lehet azt tudni ilyen messziről, és a dróton keresztül nem is láthatja az ember, csak az az egy biztos, hogy csodálatosan megszépült a hangja, amikor azt mondta:

— Köszönöm Pájó, hogy eljöttél . . . És köszönöm ezt a dalt . . .

Pájó nem tudta akkor még, hogy ez szerelem is lehet, hogy így is lehet szeretni valamit, vagy valakit. De úgy érezte, hogy most még jobban szereti ezeket a duruzsoló drótokat, ezeket a karcsú, tépett sürgönykarókat és a tiszta, szép emberi hangot, amely úgy száll a téren és időn át, mint az a szabad madár, amely itt kering Sumádia hegyei fölött olyan magasan, hogy néha szinte beleveszik a fellegekbe.

Párnámra átnyujtott ujjperccel...

Ne félj, nem vesznek el már tőled
az ismerős, diákkori utcák:
itt is nyomomba szegődik;
imbolygó lámpákkal előmbe vetődik
asszonyos kis tekinteted
és az okatlan szomorúság.

Ülsz otthon ölbehullt kezekkel,
les-vársz az éjszakára.
Pillantásod lankáin átfoly'
a bizonyosság végtelen fénysugára
s így ülsz, karcsúszemöldű,
szerelmés kis japáni gésám . . .
Sem szűzek, sem madonnák
így nem néztek sohasem énrám.

Ülsz otthon fehér nyoszolyádban.
Lábodnál didergő kis virágaid
kinyujtják feléd soványka karjaik' —
vagy álmatag szép királyleányka . . .

A Hold ezüst haja kihalt karaulák hegyén
leng szóltan húszévesek szuronya hegyén
s a szomszédban érted zokog a kaszárnya

Vársz otthon halálos dermedettel,
meleg méhedben egy szőke kisgyerekekkel.
Más senki, senki sem . . .

Fekszel, párnámra átsímult ujjperccel,
suttogd, csak suttogd (ne eressz el!):
„Virágos kert az én szívem . . . !”

Ne félj, nem vesznek el tőled
csak örökre visszavezetnek
bohó kis verejtékgöngyök,
mik léperegnek halovány arcodon.

Ha majd gyolcs jó derekad
ős kín kése hasítja át,
kínom az egekbe taszítja föl magát
s a Nap olvadt korongját
két csonka kezemmel
izzón átfogom.

Fehér Ferenc